

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 93/2019
19.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул... ../., кога заступа као пуномоћник Никола Лековић, адвокат из ..., ../., одлучујући о жалби предлагача поднетој против решења Управног суда Р4 у 153/2019 од 12.06.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 19.07.2019. године

РЕШЕЊЕ

I ЖАЛБА СЕ УВАЖАВА и ПРЕИНАЧУЈЕ решење Управног суда Р4 у 153/2019 од 12.06.2019. године, тако што се:

Усваја приговор предлагача и утврђује да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Управним судом у предмету I-5У 10014/17.

Налаже се судији известиоцу у предмету Управног суда I-5У 10014/17 да, у року од три месеца од дана достављања овог решења Управном суду, предузме радње ради правноснажног решавања наведеног предмета, као и да, у року од 30 дана по истеку претходно наведеног рока, обавести председника Управног суда о предузетим радњама.

Обавезује се Република Србија да предлагачу на име трошкова по приговору исплати износ од 6.000,00 динара, који ће бити исплаћен из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 15 дана од дана подношења захтева за исплату.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Република Србија да предлагачу на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара, који ће бити исплаћен из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 15 дана од дана подношења захтева за исплату.

Образложење

Предлагач је дана 26.06.2019. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 153/2019, којим је одбијен његов приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда I-5У 10014/17, као неоснован. Ожалбеним решењем одбијен је и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Предлагач у жалби наводи да је управни спор започео подношењем његове тужбе 27.06.2017. године, да је до дана подношења приговора ради убрзања поступка протекло скоро две године и да у том периоду суд уопште није поступао. Имајући у виду да је управни поступак трајао четири године и да управни спор траје две године, предлагач сматра да му је очигледно повређено право на суђење у разумном року.

Предлаже да Врховни касациони суд усвоји његову жалбу и досуди му одређене трошкове поступка.

Поступајући по жалби предлагача, у смислу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95... 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и нашао да је жалба основана.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују по жалбама.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06), утврђено је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 18. став 3. Устава Републике Србије, утврђено је да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача поднет ради убрзања поступка у предмету Управног суда I-5У 10014/17, као неоснован, са образложењем да се трајање поступка од подношења тужбе 27.06.2017. године до подношења приговора не може сматрати неразумном дугим, посебно имајући у виду да је суд предузимао мере у циљу окончања спора и да је усмена јавна расправа заказана за 30.08.2019. године. Управни суд указује на то да, и према ставу Европског суда за људска права, кашњење у току одређене фазе поступка може бити допустиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено.

Врховни касациони суд налази да је Управни суд погрешно закључио да у конкретном случају није повређено право предлагача на суђење у разумном року, с обзиром на то да се, према одредби члана 48. став 4. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, бр.72/11, 108/13, 142/14, 88/15 – Одлука УС и 95/18), поступак по тужби у управном спору у предмету враћања одузете имовине и обештећења за одузету имовину сматра хитним. Дуго трајање управног спора који је по закону хитан, као једне фазе решавања у управној ствари, не може се сматрати оправданим и допустивим уколико је праћено потпуном неактивношћу суда у дужем временском периоду. У овом конкретном случају суд је последњу радњу у управном

спору предузео 18.07.2017. године, када је дао налог да се тужба достави на одговор, а следећу радњу 30.05.2019. године када је заказао усмену јавну расправу за 30.08.2019. године.

По налажењу Врховног касационог суда, Управни суд се у овом предмету није могао позвати на став Европског суда за људска права из пресуде *Preto i dr. protiv Italije*, јер кашњење у току одређене фазе поступка може бити допустиво само под условом да укупно трајање поступка није прекорачено, а поступак по захтеву предлагача за враћање одузете имовине започет је још 2014. године и укупно траје већ пет година, иако је по закону хитан.

Полазећи од свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, усвојио жалбу предлагача и преиначио првостепено решење Управног суда тако што је утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Управним судом у предмету I-5У 10014/17.

Како је овим решењем утврђена повреда права на суђење у разумном року у предмету који није правноснажно решен, Врховни касациони суд је одредио рок од три месеца за предузимање радњи у циљу правноснажног окончања поступка, сматрајући да ће се на тај начин постићи сврха заштите права на суђење у разумном року.

Одлука о накнади трошкова предлагачу за састав приговора и жалбе од стране адвоката донета је на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом одредаба члана 153. став 1, члана 154. и члана 163. став 1. Закона о парничном поступку, а према Тарифном броју 13 Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења жалба није дозвољена

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић